

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2246/2016
01.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Нашагаћин, адвокат у ..., против туженог РФ ПИОР, Филијала ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж 705/16 од 12.05.2016. године, у седници већа одржаној 01.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж 705/16 од 12.05.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци број П 352/14 од 26.11.2015. године је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му накнади материјалну штету у износу од 3.351.518,12 динара, са законском затезном каматом од 24.11.2014. године до исплате и нематеријалну штету у износу од 1.000.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате и да му надокнади трошкове спора са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, а све у року од 15 дана. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду број Гж 705/16 од 12.05.2016. године је жалба тужиоца одбијена и потврђена је пресуда Основног суда у Бачкој Паланци. Одбијен је захтев тужиоца за исплату трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба ЗПП и због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији тужиоца на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011 и 55/2014), јер је тужба у овој парници поднета 30.09.2009. године, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревидент у ревизији не указује која је конкретно битна повреда поступка учињена иако је као ревизијски разлог навео битне повреде поступка.

Предмет тужбеног захтева је накнада нематеријалне и материјалне штете за коју тужилац тврди да је настала услед неправилног и незаконитог рада туженог који се није придржавао обавезе чувања финансијске документације, због чега тужилац није могао да оствари право на пензију у моменту када је то право стекао у току 2008. године, већ седам година касније. Висину материјалне штете је определио у висини обрачунатих обавезних социјалних доприноса за период од 24.11.1977. године до 31.12.1983. године, као и у висини пензије коју би тужилац примао да је пензију остварио у току 2008. године. Основ за накнаду нематеријалне штете је у чињеници што је тужилац био лишен основног људског права на пензију услед неправилног рада туженог.

Према утврђеним чињеницама, тужилац је туженом поднео захтев за признање права на старосну пензију по коме је тужени поступао и донео је решење број ... – 06.04.2009. године којим је тужиочев захтев одбијен. Одлучујући о жалби тужиоца тужени је одбио жалбу 06.05.2006. године решењем број Тужилац је поднео тужбу Управном суду који је пресудом број У 15755/10 од 04.03.2011. године тужбу уважио и поништио решење туженог од 06.05.2009. године. Тужени је поново донео решење 09.08.2011. године под бројем ... којим је одбијен захтев тужиоца за признање права на старосну пензију. То решење је потврђено решењем РФ ПИО – Покрајински фонд, Дирекција фонда под бројем ... од 21.02.2012. године. Тужилац је поднео тужбу Управном суду који је пресудом број У 4431/12 од 13.03.2014. године, тужбу одбио. У образложењу пресуде Управног суда се наводи да је тужиоцу, адвокату, решењем СИЗ ПИО радника Војводине од 20.02.1978. године утврђено својство осигураника почев од 24.11.1977. године, као и да је за период од 24.11.1977. године до 31.12.1983. године решењем СИЗ ПИО радника Војводине утврђена основица осигурања и износ доприноса, па је тужилац упућен да одређени износ уплати. У списима предмета, Филијале ... број ... све до 31.12.1983. године, вођена је евиденција о уплатама доприноса за пензијско и инвалидско осигурање. Тужени у списима није пронашао доказ да је тужилац уплатио доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 24.11.1977. године до 31.12.1983. године, а нема података ни о принудној наплати доприноса за тај период. Према уверењу Пореске управе Филијала ..., тужилац је измирио доприносе за период од 01.01.1984. до 12.09.2008. године, а не постоји доказ да је тужилац уплатио доприносе за период од 24.11.1977. до 31.12.1983. године. Тужени је 06.05.2014. године донео привремено решење број ... којим је тужиоцу утврђено право на старосну пензију почев од 30.01.2014. године.

На основу овако утврђених чињеница нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца налазећи да нема незаконитог рада службеног лица или органа (члан 172. став 1. Закона о облигационим односима), јер сама чињеница да тужени не располаже документацијом која гласи на име тужиоца за спорни период не значи да је било каква документација и постојала, односно не указује да је било пропуста у раду туженог због којих би постојала одговорност туженог због незаконитог рада службеног лица или органа.

Тужилац у ревизији указује да орган није поступао прописно јер је био у обавези да води финансијску документацију што није чинио, да је био у обавези да финансијску

документацију сачува што није учинио и да он тужбени захтев заснива на томе што не постоји финансијска документација „очевидник-картица задужења и раздужења“ и да не води парницу ради утврђења да ли је он уплатио доприносе за тај период или не.

Врховни касациони суд је ценио ревизијске наводе тужиоца којим доказује кривицу туженог што документације нема, јер да документација по наводима ревизије постоји, она би била доказ да је тужилац платио порез или да није. Врховни касациони суд је нашао да је правилан закључак другостепеног суда да је тужилац био дужан да докаже да је било шта од документације за коју тврди да је тужени изгубио, постојало. Наиме, тужилац није пружио ни један доказ да је за спорни период измирио обавезе плаћања доприноса, јер да постоји макар један доказ онда би се могла прихватити његова тврдња да је тужени одговоран што документације нема. Цењена је чињеница да је за спорни период у односу на тужиоца донето решење о принудној наплати доприноса, да је тужилац уложио жалбу на то решење, да је водио управни спор, да документацију о даљем току поступка и евентуалној принудној наплати доприноса за спорни период не поседује нити општинска управа, нити Филијала пореске управе ..., нити Историјски архив града Новог Сада, а да у досијеу тужиоца не постоји никаква евиденција о уплатама за период од 1977. до 1984. године.

Из чињенице што тужени не располаже документацијом која гласи на име тужиоца за спорни период не може да се изведе закључак да је било каква документација постојала и да ју је тужени изгубио, чиме би тужиоцу узроковао штету због пропуста у раду. Правилно је закључио апелациони суд да је тужилац искористио сва правна средства побијајући решење туженог којим му је одбијен захтев за утврђивање права на пензију почев од 2008. године, а и у том поступку је тужилац износио чињенице са којима је располагао, а које су се тичале законитости и правилности рада туженог.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана, па је одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. ЗПП.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић